

ΕΝ ΜΑΛΕΩ

ΧΤΕΣ - ΣΗΜΕΡΑ - ΑΥΡΙΟ

Τριμηνιαία Έκδοση του Συνδέσμου Αγιονικολαϊτών «Ο Καβομαλιάς»

«Μια παράδοση αιώνων σβήνει...»

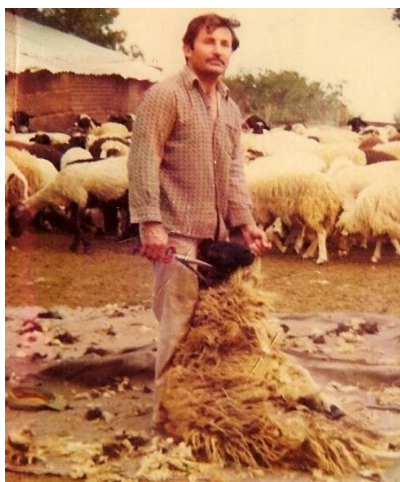
«Στο μαντρί του Δελακοβία η κουρά των προβάτων γίνεται μόνο για την υγιεινή των ζώων, καθώς το μαλλί δεν έχει πλέον ζήτηση»

Για άλλη μια φορά, πρόσφατα, το χωριό μας και η ευρύτερη περιοχή των Βατίκων, βρέθηκε στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος των κεντρικών αθηναϊκών εφημερίδων. Είμαστε σίγουροι ότι ο μπάρμπα- Τάσος και όλοι οι συντοπίτες, θα αισθανόμαστε περήφανοι που ο τόπος μας και ένας άνθρωπος που τον τιμά, βρέθηκαν στα περιβόητα 15 λεπτά «διασημότητας» για θετικούς λόγους.

Ωστόσο, πίσω από τις γραμμές και τα γλυκά λόγια του Τάσου Δελακοβία για τις όλο χαρά στιγμές του παρελθόντος, κρύβονται πικρές αλήθειες και δυσοίωνες προβλέψεις για το μέλλον.

Γλαφυρός ο τίτλος, απαισιόδοξος ο υπότιτλος. Η κουρά των προβάτων είναι το θέμα της συνέντευξης του Τάσου Δελακοβία στην Υβέτ Βαρβαρέσσου και την εφημερίδα «Καθημερινή». Μια παράδοση που, όπως τονίζεται χαρακτηριστικά, σβήνει, αν και ήταν κάποτε αναπόσπαστο κομμάτι στη ζωή όλων των κατοίκων, όχι μόνο των κτηνοτρόφων: «Εκείνα τα χρόνια ήταν γλέντι!» λέει ο Δελακοβίας. «Μετά τον κούρο, τρωγοπίνανε,

παίζανε τα βιολιά. Ήτανε πολλοί τσοπάνηδες μαζεμένοι... αφού υπήρχαν 10.000 γιδοπρόβατα στο χωριό μας. Δεν είχαμε τραπέζια και πολυτέλειες. Όλοι καθόμασταν

χάμω. Όλοι έπαιζαν όργανα, εγώ έπαιζα φλογέρα -και καλή φλογέρα- ο μπατζανάκης μου λύρα, άλλοι βιολί. Μερακλήδες άνθρωποι. Άμα σου λέω, λεβεντανθρώποι όλοι τους».

Η διαδικασία, όπως εξηγεί με παράπονο ο μπάρμπα- Τάσος Γεωργαντάκος, συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας: «Κάθε χρόνο από 10-15 Ιουνίου, κάνουμε κούρο. Μαζευόμαστε 20-30 άτομα και κουρεύουμε τα γίδια. Το κάνουμε για τη ζέστη, αλλά και για την υγιεινή του ζώου»... Ο Γιώργος Ντάρμος, πρόεδρος του Συλλόγου Κτηνοτρόφων Λακωνίας, αναφέρει: «Δυστυχώς το μαλλί αυτό πετιέται πια. Δεν υπάρχει ζήτηση». Ένα προϊόν, λοιπόν, που κάποτε ήταν χρήσιμο, σήμερα, καταλήγει... στο Βαθυκότωνα, μάλλον άδικα. Κι όμως, κάτι αλλάζει

Λύσεις, απ' ό,τι φαίνεται, μπορούν να βρεθούν κι ως είναι απαισιόδοξος ο μπάρμπα-Τάσος. Το μαλλί από την κουρά είτε χρησιμοποιείται, όπως παλιά, ως ένα αξιόπιστο μονωτικό υλικό για την κατασκευή των σπιτιών, είτε για την κατασκευή παραδοσιακών υφαντών, χαλιών και άλλων ειδών οικιακής χρήσης. Η τάση για το αγνό, φιλικό προς το περιβάλλον ενισχύεται συνεχώς, τελευταία, και στη χώρα μας. Δε θ' αργήσει ο καιρός που το γιδόμαλλο θα γίνει είδος πολυτελείας, όπως και τα βιολογικά προϊόντα. Το μόνο που μένει είναι λίγη υπομονή... Σ.Γ. **Συνέχεια στη σελίδα 6**

ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΚΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΣΤΑ ΒΑΤΙΚΑ

Αναστάτωση επικρατεί το τελευταίο διάστημα στα Βάτικα με αφορμή την σχεδιαζόμενη δημιουργία εργοστασίου παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στα Βιγκλάφια. Λάβαμε και δημοσιεύουμε την παρακάτω ανακοίνωση της επιτροπής αγώνα του Δήμου Βοιών η οποία εναντιώνεται στην κατασκευή εργοστασίου στα μέρη μας.

ΚΑΛΕΣΜΑ ΑΓΩΝΑ

Ήδη από τα τέλη του καλοκαιριού έγινε γνωστή η μεθόδευση εγκατάστασης εργοστασίου παραγωγής ηλεκτρικής

ενέργειας 460 MW από την ιδιωτική εταιρεία ΗΡΩΝ, θυγατρική του ομίλου ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ, στα Ασπρούδια (ευρύτερη περιοχή Βιγκλαφίων, απέναντι από την Ελαφώνησο), ενώ τις τελευταίες ημέρες υπήρξε και επίσημη ενημέρωση της Δημοτικής Αρχής από την εταιρεία, όσον αφορά τις επιδιώξεις της για τον τόπο μας, όπου και γίνεται λόγος και για τη δημιουργία ιδιόκτητου από την εταιρεία λιμανιού εκτός από εργοστασίου στον ίδιο χώρο.

Όλοι και όλες γνωρίζουμε ότι τα Ασπρούδια βρίσκονται σε μια περιοχή του τόπου μας που έχει χαρακτηριστεί αρχαιολογική, αφού είναι γεμάτη από

αρχαιότητες σε στεριά και θάλασσα, μεταξύ αυτών και η μεγαλύτερη πυραμίδα από όσες υπάρχουν στην Ελλάδα. Εκεί κοντά, μέσα στη θάλασσα ανάμεσα στην Πούντα και στο Παυλοπέτρι βρίσκεται και η προϊστορική πόλη που ανακαλύφθηκε το 1968.

Επίσης, η ευρύτερη περιοχή, μέσα στην οποία βρίσκονται και τα Ασπρούδια, από το λιμανάκι της Νεάπολης ως τον Κουλεντιανό πύργο, κοντά στην Παντάνασσα έχει ενταχθεί στο πρόγραμμα NATURA 2000, ακριβώς γιατί σε αυτήν ζουν σπάνια φυτά

Συνέχεια στη σελίδα 11

Τα τρέχοντα του Τοπικού μας Συμβουλίου

Ο Δρόμος προς Κόρακα

Έγινε εγκατάσταση εργολάβου και εκτελείται το έργο ασφαλτόστρωσης του δρόμου προς Κόρακα. Πρέπει να ευχαριστήσουμε τους συγχωριανούς μας που άφησαν τμήματα των ιδιοκτησιών τους χωρίς να ζητάνε αποζημιώσεις, προκειμένου να διευκολυνθεί ο δρόμος. Φέτος θα γίνουν περίπου 1700 μέτρα αλλά υπάρχει η διαβεβαίωση ότι πολύ σύντομα θα ολοκληρωθεί το έργο μέχρι τον οικισμό του Κόρακα.

Αντικατάσταση δικτύου ύδρευσης.

Ξεκίνησαν οι εργασίες από ομάδα ειδικών για την σύνταξη της μελέτης

αντικατάστασης του δικτύου ύδρευσης. Προβλέπεται να αλλαχθούν όλες οι σωλήνες όπως επίσης να γίνουν και μετατροπές στις δεξαμενές.

Καθαρισμός Βαθυκότων

Αυτό τον καιρό εκτελείται το έργο καθαρισμού από τα απορρίμματα του βαθύ Κότωνα με πίστωση 90000 €.

Πιστώσεις από το πρόγραμμα «Θησέας»

Από το Δήμο και από το πρόγραμμα «Θησέας» εγκρίθηκε το ποσό των 80.000 € για ασφαλτοστρώσεις άλλων δρόμων που θα ανακοινώσουμε στο επόμενο φύλλο.

Τσαλαβούτας Ιωάννης

Πρόεδρος Τ.Σ. Αγίου Νικολάου

Καλή πρόοδο στους επιτυγχόντες σε ΑΕΙ-ΤΕΙ από το χωριό μας

Δαμιανάκη Ε. Ματίνα Ιστορίας και Αρχαιολογίας Αθήνας.

Δελακοβία Γ. Ταξιαρχούλα Φιλολογία Πατρών.

Μιχαλέτου Ι. Χρυσούλα Ιατρική Θεσσαλίας.

Μπαχτής Σ. Δημήτριος Εφάρμ. Μαθηματικών Ε.Μ.Π.

Ράπτη Γ. Μαρία Διοίκηση Επιχειρήσεων.

Δαμιανάκη Π. Μαρία ΤΕΙ Αυτοματισμού Χαλκίδας.

Δελακοβία Ε. Σταματική ΤΕΙ Πληροφορικής Σπάρτης

Παυλάκης Π. Νικόλαος Μηχανολόγων ΕΜΠ

Μπαχτής Π. Χαράλαμπος Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών

**ΕΚΔΟΣΗ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΑΓΙΟΝΙΚΟΛΑΪΤΩΝ ΒΟΙΩΝ
ΛΑΚΩΝΙΑΣ**

Πραξιτέλους 87
ΤΚ: 185 32— Πειραιάς

Τηλ./Fax: 210 4122772

Email : enmaleo@agiosnikolaos.net

Web Site: www.agiosnikolaos.net

Διευθυντής : Δελακοβίας Ε. Ιωάννης

Επιμέλεια— Διόρθωση κειμένων :

Λιβανού Κ. Ευαγγελία

Υπεύθυνη Διαφήμισης :

Μπαχτή Χ. Άννα

Καλλιτεχνική Επιμέλεια :

Γεράρδη Δήμητρα

Συνεργάτες :

Αθανασάκος Νικόλαος

Αναστασάκης Μ. Γιώργος

Αναστασάκης Μηνάς

Γεράρδη Λίνα

Κρανιδιώτης Παναγιώτης

Λιβανός Κωνσταντίνος

Παντελάκος Δ. Τάκης

Παυλάκης Γ. Νικόλαος

Διανέμεται δωρεάν

Τι νέα από το χωριό;

Του ανταποκριτή μας Ν. Γ. Παυλάκη

Γάμοι:

Παντρεύτηκαν ο Παναγιώτης Πανταζή Λιβανός και η Εμμανουέλα Μάστορη στο εξωκλήσι του Αγ. Γεωργίου στη Βαβύλα (πίσω Αη Γιώργης). Παντρεύτηκαν ο Αντώνης Μινώπετρος και η Ελευθερία Κωνσταντινάκου. Να ζήσετε!

Γεννήσεις:

Ο Γεώργιος Μινώπετρος και η Άννα Δεληγιάνη απέκτησαν αγοράκι. Η Αργυρώ Δελακοβία και ο Γιώργος Πλαϊνός απέκτησαν αγοράκι. Να σας ζήσουν!

Βαπτίσεις:

Ο Παναγιώτης Λιβανός και η Βαρβάρα Δελακοβία βάπτισαν το κοριτσάκι τους και το ονόμασαν Μαρία – Κυριακή. Ανάδοχος παραστάθηκε η Φωτεινή Πανάγου. Ο Μιχάλης Λιβανός και η Βασιλική Μιχαλέτου βάπτισαν το κοριτσάκι τους και το ονόμασαν Δέσποινα. Ανάδοχος παραστάθηκε η Σταματική Τζούλια. Η Ελένη Λιβανού κι ο Βασίλειος Αναστασόπουλος βάπτισαν το αγοράκι τους και το ονόμασαν Γεώργιο. Ανάδοχος παραστάθηκε ο Πλώτας Ιωάννης. Ο Αναστάσιος Κούρταλης και η Βεσελίνα Αγγέλοβα βάπτισαν το κοριτσάκι τους και το ονόμασαν Ναταλία. Ανάδοχος παραστάθηκε ο Ευάγγελος Ρούσης. Ο Κρανιδιώτης Θεόδωρος και η Δωροθέα Μιχαλέτου βάπτισαν το κοριτσάκι τους και το ονόμασαν Σταματική – Βαρβάρα. Ανάδοχοι παραστάθηκαν ο Κωνσταντίνος και η Βασιλική Σιαπέρα. Ο Παναγιώτης Κομπής και η Ματίνα Δελακοβία βάπτισαν το αγοράκι τους και το ονόμασαν Δημήτριο. Ανάδοχος παραστάθηκε ο Νικόλαος Ι. Λιβανός. Ο Κων/νος Δαμιανάκης και η Γαριφαλιά Χαραμή βάπτισαν τα δίδυμα κοριτσάκια τους και τα ονόμασαν Αικατερίνη και Χριστίνα. Να σας ζήσουν!

Εκδημίες:

Απεβίωσε ο Αντώνιος Χρ. Δελακοβίας, γεννηθείς το 1917. Απεβίωσε η Αγγελική χήρα Δημ. Μπαχτή (Τζίμαινα), γεννηθείσα το 1915. Απεβίωσε η Αναστασία χήρα Κωνσταντίνου Λιβανού, γεννηθείσα το 1914. Απεβίωσε η Σταματική χήρα Νικολάου Σπυράκου, γεννηθείσα το 1921. Απεβίωσε η Αρετή χήρα Λ. Λιβανού, γεννηθείσα το 1929. Τα συλλυπητήριά μας!

Στη ροή του χρόνου**Το αρχείο μιας αλησμόνητης Κυρίας****Πτυχές της ζωής μας ...**

Λέω και παρακαλώ το Θεό να μου χαρίσει – αν θέλει – λίγα χρόνια ακόμα.

Γιατί;

Μα για τους γνωστούς λόγους της κάθε ανθρώπινης καρδιάς...

Επιπλέον παρακαλώ να μου δοθεί ακόμα λίγος καιρός να βάλω σε τάξη τα χαρτιά μου, να παρουσιάσω όλους τους πνευματικούς θησαυρούς – λαογραφικά κλπ – του χωριού μας, που επί 60 περίπου χρόνια κουκί το κουκί συνεχώς μαζεύω.

Ένας από τους θησαυρούς αυτούς είναι και το αρχείο μιας αλησμόνητης Κυρίας, που επί πολλά χρόνια υπηρέτησε – και ελάμπρυνε – ολόκληρη την περιοχή μας.

Ποια είναι η Κυρία αυτή;

Μα ήταν η αξέχαστη γιατρίνα Ειρήνη Σκορδούλη, θυγατέρα ιστορικής οικογένειας, με καταγωγή – μιας ρίζας – από την Κρήτη.

Πέραν των εξαιρετικών ιατρικών υπηρεσιών που πρόσφερε στην ευρύτερη περιοχή μας η Ειρηνούλα, ανέπτυξε και άλλες ευεργετικές για τον τόπο δραστηριότητες.

Έχω λοιπόν την ευτυχία να έχω εις χείρας μου το μικρό της αρχείο, προσωπικό και ευρύτερο. Από τα χαρτιά της αναδύεται η προσωπικότητά της και η πολυσχιδής δράση της. Εκεί φαίνονται καθαρά όλες οι δραστηριότητές της, που αποσκοπούσαν όλες εις το καλό. Εις το καλό όχι μόνο υπέρ συγκεκριμένων προσώπων αλλά υπέρ ολόκληρης της περιοχής μας. Και όλ' αυτά εγίνοντο μέσα στο πλατύτερο εκκλησιαστικό και κοινωνικό πλαίσιο του τόπου μας και του καιρού της.

Εντιμότητα και τάξη

Χαρακτηριστικό δε της εντιμότητας της Ειρήνης Σκορδούλη ήταν η απόλυτη τάξη με την οποία καταχωρούσε όλα τα έσοδα και τα έξοδα, στη φροντίδα της να συντηρήσει τα προσωνύμια του Καβο-Μαλιά ή άλλες εκκλησίες και για να χτιστεί η εκκλησία του Αγίου Νεκταρίου. Η συμβολή της μάλιστα εις τη δημιουργία του ελαιουργικού εργοστασίου μας, ήταν σημαντική.

Από πού ν' αρχίσουμε και πού να τελειώσουμε ωστόσο με τα χαρτιά της Σκορδούλη.

Ας ρίξουμε τώρα μια ματιά εις τα τετράδιά της, όπου με το χεράκι της το πολύπειρο και με ακρίβεια συγκινητική εσημείωνε το καθετί.

Δε θ' αναφερθούμε τώρα στις πολύ σημαντικές καταγραφές, όπως είναι η περιγραφή της πρώτης επίσκεψής της στο

χωριό (κατά το έτος 1923), μήτε και στο ημερολόγιό της για τα προσκυνήματα του Καβο-Μαλιά. Θα δώσουμε μια εικόνα μόνο για τη φιλότιμη προσπάθεια της ίδιας και των χωριανών μας να συντρέχουν εις κάθε έργο αγαθό, με λότους, εράνους και προσφορές, εις είδος, προσωπική εργασία και χρήματα. Έχουμε λοιπόν και λέμε:

Το πρώτο τετράδιο

Το πρώτο τετράδιο (στην τύχη το πιάσαμε) επιγράφεται «Βιβλίον λότου νούμερο 1. Άγιος Νεκτάριος. Ύφασμα γυναικείο (λινομέταξο),

έκαστος αριθμός δρχ. 10, 27/7/1975».

Εν συνεχεία αναγράφεται ότι:

«Η ανωτέρω δωρεά εγένετο υπό της Ελένης Ιω. Αναστ. Παυλάκη δια την ανέγερσιν του εξωκκλησίου Αγίου Νεκταρίου, εις Άγιον Νικόλαον Βοιών Λακωνίας. Παρεδόθη εις την ιατρόν Ειρήνην Σκορδούλη, ταμίαν της επιτροπής ανεγέρσεως προς εκποίηση».

Κατόπιν αναφέρονται 104 ονόματα χωριανών μας που «έβαλαν» σ' αυτόν τον λότο, προσφέροντες 10 δρχ. κατά όνομα υπέρ του ιερού σκοπού.

Χάριν της Μικρής Ιστορίας παρουσιάζουμε μερικά ονόματα:

Από την οικογένεια της Ουρανίας και του Νίκου Π. Παυλάκη αγοράστηκαν 8 αριθμοί εις τα ονόματα Νίκος, Τάκης και Λάκης Παυλάκης.

Εν συνεχεία διαβάζουμε μερικά εκ των άλλων ονομάτων: «Ελένη Αναργ. Σταθάκη, Νικ. Θ. Λιβανός (Πειραιάς), Εμμ. Π. Εμμ. Λιβανός, Γιατρός (Σκορδούλη), Πόπη Σταύρου Μιχαέλου, Νικόλαος Παξινός, Ταξιαρχούλα Ιωαν. Κομπή, Διονύσιος Ευαγγ. Δράκος, Νίκος Γ. Ρέκκας (Κουκλάκος), Νάντια Χριστοδουλοπούλου (Βόλος), Λούλα Λιβανού (Συβουλάκου), Χαρ. Θ. Λιβανός (Πειραιάς)».

Τα ονόματα για την ευγενική εκείνη λοταρία συνεχίζονται ως τον αριθμό 104.

Ποιος, τώρα, εκέδρισε το «λινομέταξο» ύφασμα; Η Ειρήνη Σκορδούλη μας το έγγραψε και αυτό, ως εξής: «Το ανωτέρω δωρηθέν ύφασμα εκέδρισε ο αριθμός 43. Η τυχερή ήτο η Χρυσούλα Γ.Ν. Ρέκκα»!

Καταγραφή δεύτερη (εις το ίδιο τετράδιο):

«Άγιος Νεκτάριος. 2. Λότος. 1 ύφασμα (λινό) γυναικείο. Έκαστος αριθμός δρχ. 10. 6/8/1975. Η ανωτέρω δωρεά εγένετο υπό της Παρασκευής Εμμ. Ν. Λιβανού. Παρεδόθη εις την ιατρόν Ειρ. Σκορδούλη προς εκποίηση».

Αναφέρουμε ομοίως μερικά ονόματα εξ εκείνων που «έβαλαν» και σ' αυτόν το λότο. Στο όνομα της Ματίνας Μπουτέρη αγοράστηκαν 9 αριθμοί. Ο Πάρις αγόρασε τρεις αριθμούς. Ο Σωτήρης Λ. Σταθάκης 9 αριθμούς. Εν συνεχεία βλέπουμε μεταξύ άλλων και τα εξής ονόματα: Κατίνα Εμμ. Κρανιδιώτη, Ευσταθία Θ. Κρανιδιώτη, Νικ. Π. Καλογρίδης, Αναστασία Ν. Μινοπέτρου (Πειραιάς), Αλέκος Δ. Κομπής, Χρήστος Γ. Πετράκης (και λοιπά ονόματα έως τον αριθμό 93)

Το λινό εκείνο ύφασμα εκέδρισε ο αριθμός 80. Τυχερός τώρα ήταν ο Θεοδ. Αναστ. Κρανιδιώτης.

Έρανος για τη δημοσιά

Σε άλλο τετράδιο της Ειρήνης Σκορδούλη διαβάζουμε τα εξής: «Έρανος δια επισκευήν δρόμου από Άγιον Νικόλαον εις Νεάπολην, 11/8/1968»!

Εν συνεχεία αναφέρουμε λίγα ονόματα συμμετεχόντων (εκ των πολλών): «Άγνωστος δρχ. 410, Εμμ. Ν. Κ. Δαμιανάκης 50, Ειρήνη Κων. Μινοπέτρου 5 δολάρια, Διαμάντα Αντωνίου Παυλάκη 50, Αναστάσιος Εμμ. Κρανιδιώτης 20, Γεώργιος Δ. Δελακοβίας 10, Σωτήρης Εμμ. Δελακοβίας 100... (και τα ονόματα συνεχίζονται). Το ολικό ποσό που συγκεντρώθηκε ανήλθε σε 8.145 δρχ.

Ναι, όταν υπάρχουν καλές πρωτοβουλίες και εμπιστοσύνη στο πρόσωπο που τις ξεκινά, οι χωριανοί μας προσφέρουν με προθυμία τον οβολό τους εις παν έργον αγαθόν.

Η Ειρήνη Σκορδούλη ήταν και σ' αυτά πρωτοπόρος.

(Άλλη φορά θα γράψουμε εδώ για τα σπουδαιότερα της αλησμόνητης εκείνης γιατρίνας).

Μηνάς Αναστασάκης

Εν Πλω...

Εμπειρίες από το ναυτικό επάγγελμα και τη ζωή του ναυτικού στα πλοία της εμπορικής ναυτιλίας.

Κι αυτή τη φορά θ' αναφερθώ σε ένα μακρινό ταξίδι, γύρω στο 1961.

Μετά τη εκφόρτωση στην Αμερική, μας έδωσαν εντολή να κατευθυνθούμε προς Ινδία. Ταξιδεύαμε αναύλωτοι, χωρίς να γνωρίζουμε λιμάνι προορισμού. Τρεις ημέρες πριν φτάσουμε Ινδία, πήρε τηλεγράφημα ο Πλοίαρχος να πάμε σ' ένα μικρό και ερημικό ανοιχτό λιμάνι – αν θυμάμαι καλά Masulipatam το έλεγαν. Θα φορτώναμε σιδηρομετάλλευμα (μινεράλι) για Ευρώπη, Αμβούργο.

Ο καπετάνιος μας ήταν προβληματισμένος γιατί στο βαπόρι δεν υπήρχε τοπικός χάρτης και έπρεπε να μετρώνας και υπολογίζοντας από το γενικό χάρτη. Οι πλοίαρχοι γνωρίζουν πόσο δύσκολη είναι η προσέγγιση σ' αυτή την περίπτωση. Με χαμηλή ταχύτητα και μετά από αρκετό χρόνο φτάσαμε τελικά σε μια ανοιχτή ράδα και αγκυροβολήσαμε.

Η θέα ήταν απογοητευτική και το περιβάλλον αφιλόξενο. Παντού ξεραίλα, ίχνος βλάστησης, κρανίου τόπος. Περιμέναμε δύο ημέρες χωρίς ειδοποίηση. Το τρίτο βράδυ ακούσαμε τον Ασυρματιστή να λέει: «Μας καλούν απ' έξω». Μας είπαν ότι η θέση που θα φορτώναμε ήταν εκεί που βρισκόμαστε, αλλά θα άρχιζε όταν θα το επέτρεπε ο καιρός. Ενώ είχε άπνοια, δεν καταλαβαίναμε το λόγο της αναμονής.

Παρατηρώντας έξω με τα κιάλια, βλέπαμε από ένα σημείο της πλαγιάς του βουνού που έμοιαζε με νταμάρι, να κινούνται προς την παραλία κάτι μικρά στίγματα, σα στρατιά από μελιγκούνια που κουβαλούσαν το βιός τους στη φωλιά τους, αλλά δεν καταλαβαίναμε τι ήταν.

Αφού ο καπετάνιος μετά από 4 ημέρες είδε ότι δεν άλλαζε τίποτε, αποφάσισε να πάμε έξω να δούμε τι συνέβαινε. Ετοιμάσαμε λοιπόν, τη μηχανοκίνητη βάρκα. Την προηγούμενη μέρα είχαμε ελευθεροκοινωνήσει. Πρατηγάραμε, όπως λέμε. Είχαν έρθει 3 άτομα (ξυπόλητοι) και μας είχαν δώσει τα σχετικά: άδεια κ.α.

Όταν φτάσαμε έξω, σ' ένα πρόχειρα κατασκευασμένο ξύλινο εξώστη, είδαμε κάτι που δε φανταζόμαστε ότι θα δούμε: Η ατελείωτη σειρά που βλέπαμε με τα κιάλια ήταν ένα ανθρώπινο κομμάτι, αποτελούμενο από ανθρωπόμορφες γυναίκες υπάργεις φορτωμένες με ένα πλατύ καλάθι στο

κεφάλι. Μετέφεραν η καθεμία γύρω στα 30 κιλά μινεράλι και έκαναν διαδρομή ξεκινώντας από το νταμάρι περίπου 800 μέτρα. Όταν έφταναν στο μόλο, άδειαζαν το φορτίο τους σε κάτι χοντροκαμωμένα ξύλινα καΐκια (σα μαούνες) και ξεκινούσαν για την επόμενη διαδρομή.

Ήταν σχεδόν σκελετωμένες. Φορούσαν ένα λεπτό πανί περιτεχνά διπλωμένο στο κορμί τους για να το προφυλάσσουν από τον ήλιο και τη σκόνη. Τα μάτια τους ήταν μαύρα και γουρλωτά. Τα στήθη τους από την ασιτία και την ταλαιπωρία ήταν σα δύο μπαλόνια που είχαν σπάσει και ό,τι είχε απομείνει κρεμόταν από τη βάση τους. Επίσης, δεν ξέρω για ποιό λόγο, μαसούσαν ένα πράσινο φύλλο, που κοκκίνιζε το στόμα και τα δόντια τους. Το παρουσιαστικό τους ήταν τρομακτικό.

Βλέποντάς τις, σκέφτηκα ότι αν ένα τέτοιο πλάσμα παρουσιαζόταν ξαφνικά σε κάποιο λαγκάδι του χωριού, θα έμοιαζε με ξωτικό, σαν αυτά που φαντάζονταν οι γιαγιάδες μας και μας έλεγαν όταν ήμαστε μικρά παιδιά. Ευτυχώς, όταν τα άκουγα τότε, στο μυαλό μου το παιδικό τα πέρναγα για παραμύθια κι έτσι δε μου έμεινε κουσούρι να φοβάμαι τις νύχτες όταν μεγάλωσα...

Μετά από την πρώτη εντύπωση, ήρθε ένας άνδρας αναλόγου εμφάνισης και μας οδήγησε σε μια καλύβα. Εκεί ήταν τα γραφεία κίνησης... Κάποιος που μιλούσε λίγα αγγλικά μας εξήγησε ότι η φόρτωση θα κρατούσε πάνω από 40 μέρες. Τον ρωτήσαμε τι εννοούσαν όταν είπαν «καιρού επιτρέποντος» και μας εξήγησε ότι έπρεπε να φυσάει γιατί αυτά τα πρωτόγονα καΐκια εκινούντο με πανί. Όλος ο μηχανισμός του συστήματος ήταν οι γυναίκες που θα μετέφεραν φορτίο 12.000 τόνων(!), οι μαούνες κι ο αέρας. (Αν φυσούσε...)

Όταν γυρίσαμε στο βαπόρι, από τα μούτρα που είχαμε κατάλαβαν οι άλλοι πόσο δύσκολα ήταν τα πράγματα. Δεν τολμήσαμε να τους πούμε ότι θα καθόμαστε σ' αυτή την κόλαση πάνω από 40 ημέρες.

Την άλλη μέρα το πρωί φύσηξε άνεμος και κατέφθασαν μερικές μαούνες με φορτίο και καμιά πενηνταριά αγροίκους που τους είχαν μαζέψει από τα βουνά. Μόλις τους είδαμε, καταλάβαμε ότι αυτοί ήταν αδύνατο να δουλέψουν στα βίντζια. Τα μαλλιά τους ήταν σαν αφάνες και το ένδυμά τους ήταν ένα πανί στριμμένο σε ρολό. Το πέρναγαν από μπροστά κι από κάτω και στο ύψος της μέσης το έδεναν με λουρίδες δεξιά κι αριστερά. Άλλοι πάλι ήταν πιο «μοντέρνοι»: Φορούσαν μπροστά ένα μικρό τρίγωνο πέτσινο κομμάτι στερεωμένο με ένα πέτσινο χοντρό κορδόνι, ενώ αριστερά άφηναν 60 πόντους να κρέμεται για να δένουν εκεί το

κονσερβοκούτι που έπιναν νερό κλπ. Αυτό το μοντελάκι έμοιαζε με το μοντέρνο εσώρουχο που φορούν σήμερα πολλές κοπέλες.

Λόγω της ανικανότητάς τους, δεν τους επέτρεψαν να χειριστούν τα βίντζια κι έφεραν άλλους, κάπως καλύτερους. Το μεσημέρι όταν ήρθε η ώρα του φαγητού, μαζεύτηκαν όλοι στα παράθυρα της τραπεζαρίας και μας έβλεπαν περίεργα. Ο αρχηγός τους (Forman) μας εξήγησε ότι έβλεπαν για πρώτη φορά σερβίτσια και ποτήρια. Αυτοί έπιναν νερό με ένα κονσερβοκούτι από ένα βαρέλι που τους δίνανε κάθε μέρα. Τους έδιναν με δελτίο από δύο κουτάκια την ημέρα. Το πλήρωμά μας ψάρευε και το μόνο που έπιανε ήταν γατόψαρα που εμείς δεν τα τρώγαμε. Τα μάζευαν λοιπόν, τα έγδερναν και τα πήγαιναν στην πρύμη. Εκεί ο λοστρόμος τους έδινε κάτι μπότα από μπογιές. Τα άνοιγαν και έβαζαν φωτιά με ξύλα που είχαν μαζί τους για να βράζουν το λιγοστό ρύζι που έτρωγαν. Στο καπάκι όπως ήταν ερυθρόπυρο, έβαζαν τα ψάρια, τα τσουρούφλιζαν λίγο επιφανειακά και εν συνεχεία τα καταβρόχθιζαν ροκανιστά. Τους βλέπαμε κι απορούσαμε. Δε μπορούσαμε να διανοιηθούμε ότι υπήρχε τόσο μεγάλη δυστυχία και αθλιότητα.

Έτσι κυλούσαν οι μέρες μας, σ' αυτή την κόλαση. Η φόρτωση για τους λόγους που προανέφερα κράτησε τελικά 45 ημέρες. Μετά τις 35 ημέρες μας είχαν σωθεί τα τρόφιμα, αυγά, τα πάντα. Μια μέρα ο καπετάνιος πήγε έξω μήπως εύρισκε κάτι. Το μόνο που βρήκε ήταν ωραία και μεγάλα αυγά. Όταν τα είδε το πλήρωμα χάρηκε: «Έφερε κάτι αυγά παπαγούλα, τρίκορκα φαίνονται...» Η χαρά τους όμως δεν κράτησε πολύ γιατί μόλις ο μάγειρας έριξε το πρώτο στο τηγάνι, η κουζίνα μύρισε ψαρίλα. Οι θερμαστιάδες γρίνιαζαν κι έλεγαν ότι πήγε κι έφερε αυγά από αγριόπαπιες. Μας είχε κόψει η πείνα για τα καλά.

Ένα πρωί, ξημερώματα άκουσα φασαρία στην κουβέρτα και βγήκα έξω να δω τι είχε συμβεί. Ο ναύκληρος και οι ναύτες ήταν σε κίνηση. Γύρω από το βαπόρι υπήρχε ένα τεράστιο κοπάδι μεγάλες ζαργάνες. Αμέσως σκάρωσαν τρεις απόχες, έριξαν τον πάκτωνα και άρχισαν να μαζεύουν. Γέμιζαν μπουγέλα, ήταν τόσες πολλές! Καργάραμε το ψυγείο, αφού μας τις έστειλε ο Θεός. Τρώγαμε λοιπόν, ζαργάνες ψητές για πρωινό, πλακί το μεσημέρι, ζαργάνες σούπα για δείπνο.

Εγώ πάντως ζαργάνα από τότε δεν ξανάφαγα...

Κώστας Ν. Λιβανός

Συν/χος Α' Μηχανικός Ε.Ν

Οι χωριανοί μας στην ξενιτιά

Γιώργος Π. Μπαχτής - Νότια Αφρική

50 χρόνια στη μαύρη ήπειρο – 26 ταξίδια στο χωριό μας!

Η μετανάστευση των χωριανών μας στη Ν. Αφρική – για εργασία στα εκεί χρυσωρυχεία, αρχικά – ξεκίνησε περί το τέλος του προπερασμένου αιώνα.

Μαθημένοι οι Βατικιώτες από τις «μίνες» (μεταλλωρυχεία) του Λαυρίου εύρισκαν εύκολα δουλειά στις επιχειρήσεις αυτές της Ν. Αφρικής. Η δουλειά αυτή ήταν βέβαια επικίνδυνη για τα πνευμόνια των εργαζομένων. Το λέει άλλωστε και το σχετικό τραγουδάκι – που μοιάζει σχεδόν με μοιρολόι – το οποίο σιγοψιθύριζαν, ευκαιρίας δοθείσης, οι χωριανές μας:

«Ανάθεμά σε Αφρική με τις πολλές σου λίρες, π' αφήνεις τα παιδιά ορφανά και τις γυναίκες χήρες...»

Ας μιλήσει όμως ο Γιώργος.

- Λέγε μας Μπαχτή, λέγε μας.

- Επύγα στη Νότια Αφρική κατά το έτος 1952. Πέρασαν από τότε 52 ολόκληρα χρόνια...

Δεν εργάστηκα βέβαια στις «μίνες», δεν εργάζονται τώρα οι χωριανοί μας στα χρυσωρυχεία. Έπιασα αρχικά δουλειά στο φούρνο του θείου μου, του Κώστα του Περιβολάρη, αργότερα άνοιξα δική μου δουλειά, μαγαζί, και δουλέψαμε μαζί με τη γυναίκα μου την Αργυρώ.

- Πες μας εντυπώσεις του καιρού εκείνου.

- Το ταξίδι τότε δεν ήταν εύκολο. Το δρομολόγιο του αεροπλάνου ήταν Αθήνα – Παλαιστίνη – Χαρτούμ – Ναϊρόμπι – Σάλτσμπερο – Γιοχάνεσμπουργκ, τρεις ολόκληρες ημέρες.

Είναι διαφορετικός ο κόσμος εκεί. Είναι οι Ντότσηδες, δηλαδή οι απόγονοι των παλαιών Ευρωπαίων μεταναστών, ιδίως των Ολλανδών, είναι κυρίως οι ιθαγενείς, οι μαύροι. Δέκα περίπου φυλών είναι οι μαύροι, με 10 διαφορετικές γλώσσες. Η κοινή τους γλώσσα είναι τα ζουλού. Με τον καιρό μάθαμε και αυτή τη γλώσσα για να μπορούμε να συννοηγούμε και με τους ανθρώπους αυτούς.

Διότι τους ιθαγενείς αυτούς τους είχαμε όχι μόνο στις εργασίες μας αλλά και στα σπίτια μας. Να μας εξυπηρετούν στο νοικοκυριό και στον κήπο.

-Πώς τα περνούσατε, Γιώργο, με τους μαύρους αυτούς;

- Ως οικογένεια τους συμπεριφερόμαστε με καλοσύνη και δεν είχαμε προβλήματα. Αργότερα όμως αυξήθηκε γενικότερα η εγκληματικότητα στον τόπο.

-Ποιος εκμεταλλεύεται τώρα τα περίφημα χρυσωρυχεία της Νότιας Αφρικής;

- Το κράτος μαζί με μια μεγάλη αγγλοαμερικανική εταιρία. Υπάρχει και ένα μεταλλείο καθαρότερου χρυσού, πλούσιο κοιτάσμα, που το έχουν κλειστό, ανεκμετάλλευτο, για λόγους δικούς τους, για το μέλλον.

Υπάρχουν πάρα πολλές μεγάλης έκτασης που ζουν εκεί ελεύθερα τα θηρία, να τα βλέπουν οι επισκέπτες μέσα από τα αυτοκίνητά τους.

-Η κοινωνική οργάνωση των Ελλήνων;

- Έχουμε συχνές κοινωνικές συναναστροφές μεταξύ μας και με τους ξένους. Δουλεύει και το τηλέφωνο. Βλέπουμε καθαρά ελληνική τηλεόραση. Έχουμε οργανωθεί σε κοινότητες με εκκλησίες κλπ. Μας επισκέπτονται ελλαδίτες επίσημοι, ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας, ακόμη και καλλιτέχνες από την πατρίδα έρχονται εκεί.

Παρ' όλα αυτά η Πατρίδα, το χωριό, ήτανε πάντα στην καρδιά μας. Γι' αυτό τα παιδιά μας και τα

εγγόνια μας μάθανε καλά τα ελληνικά, μέσα στην οικογένεια – και στα σχολεία – από εμάς τους γονείς και τις γιαγιάδες τους, που ήταν μαζί μας, κατά τα ωραία πατροπαράδοτα έθιμα που διατηρήσαμε, αν και είμαστε τόσο μακριά...

Η αγάπη μας για την Ελλάδα και το χωριό, μας έκαναν να πραγματοποιήσουμε εδώ 26 ταξίδια. Πηγαίνοερχόμαστε μέχρι τώρα στην Αφρική 52 φορές με το αεροπλάνο. Μια ζωή και μια περιουσία διαθέσαμε για τα αισθήματά μας αυτά.

Έτσι ακριβώς νιώθουν τα παιδιά και τα εγγόνια μας, ως Ελληνόπουλα, αν και οι ορίζοντές τους είναι ευρύτεροι. Έρχονται και αυτά στην Ελλάδα, στο χωριό, μιλώντας καλά ελληνικά, ακόμη και τους ιδιωτισμούς της ντοπιολαλιάς του χωριού μας, που έμαθαν από εμάς και τις γιαγιάδες τους στο σπίτι. Κάτι ανάλογο γίνεται και με τους Έλληνες στην Αυστραλία.

Κλείνοντας την κουβέντα μας με τον Γιώργο και την Αργυρώ Μπαχτή βγήκαμε στην ωραία βεράντα τους, στο αγνάντιο τους. Πέρα στο πέλαγος δύο βαπόρια αρμένιζαν ήσυχα κατά τη δύση. Μικρός στεναγμός κι ένα χαμόγελο χαρμολύπης και αμφίπλευρης νοσταλγίας χαρακτήρηκε για μια στιγμή στα χείλη του Γιώργου Μπαχτή και της Αργυρούλας.

«Έφτασε ο Οκτώβρης – ψιθύρισαν – και πρέπει και πάλι να φύγουμε για την Αφρική!»

Γιατί εδώ είναι βέβαια ο τόπος της καρδιάς μας, στο χωριό μας, αλλά και εκεί είναι βλέπεις τα παιδιά μας και τα εγγόνια μας που μας καλούν.

Τη Λαμπρή, πρώτα ο Θεός, θα είμαστε και πάλι εδώ... «Απρίλη με τα ρόδα σου και με τις ευωδιές σου»...

Αυτά μας είπαν ο Γιώργος και η Αργυρώ Μπαχτή ένα δειλινό του Οκτώβρη στο σπίτι τους, στο χωριό.

Ναι – προσθέτουμε εμείς -, χωριό και ξενιτιά, δυο πατρίδες αλλά ένας κόσμος και μια καρδιά, όπως είναι πλασμένη η ψυχή του ανθρώπου: Ν' αγαπά και να νοσταλγεί.

Μηνάς Αναστασάκης

Συνέχεια από τη σελίδα 1

Μια παράδοση αιώνων σβήνει...

Στο μαντρί του Δελακοβιά η κουρά των προβάτων γίνεται μόνο για την υγιεινή των ζώων, καθώς το μαλλί δεν έχει πλέον ζήτηση

Της Υβερ Βαρβαρεσσου

Για τους βοσκούς και τους κτηνοτρόφους ο Ιούνιος ήταν και είναι ο μήνας του «κούρου», δηλαδή του κουρέματος των γιδοπροβάτων, εν όψει της ζέστης του καλοκαιριού. Όπως όλα τα παλιά έθιμα, περιβάλλεται από πολλές παραδόσεις, παραδόσεις που αν δεν έχουν χαθεί εντελώς, έχουν σίγουρα αλλοιωθεί σε σχέση με το παρελθόν. Και το κάποτε πολύτιμο γιδόμαλλο τώρα καταλήγει στα σκουπίδια, λόγω ανύπαρκτης ζήτησης των παραδοσιακών προϊόντων, όπως οι κουβέρτες και τα χαλιά.

«Κάθε χρόνο από 10-15 Ιουνίου, κάνουμε κούρο. Μαζευόμαστε 20-30 άτομα και κουρεύουμε τα γίδια. Το κάνουμε για τη ζέστη, αλλά και για την υγιεινή του ζώου» εξηγεί στην «Κ» ο Τάσος Δελακοβιάς, ένας από τους λίγους εναπομείναντες κτηνοτρόφους στην περιοχή του Κάβου Μαλιά.

Χάνεται η παράδοση

Στο μαντρί του Δελακοβιά και του γιου του Δημήτρη, ο οποίος έχει πια αναλάβει την μονάδα, οι φίλοι μαζεύτηκαν από νωρίς το πρωί. Οι άντρες κατευθύνονται στο μαντρί, όπου τους περιμένουν περίπου 650 γίδια (τα λίγα πρόβατα έχουν ήδη κουρευτεί από την προηγούμενη).

Κάποιοι κρατούν το κεφάλι του ζώου για να το ακινητοποιήσουν, ενώ οι πιο έμπειροι αρχίζουν τη δουλειά, κουρεύοντας τα ζώα με μεγάλα ψαλίδια. Ο Δημήτρης έχει δοκιμάσει το ηλεκτρικό κουρευτικό μηχανήμα που χρησιμοποιείται στα πρόβατα, αλλά το κρίνει ακατάλληλο για το μαλλί της γίδας.

Στο μεταξύ οι γυναίκες ετοιμάζουν το φαγητό. Η γυναίκα του Δημήτρη, Ματίνα, η οποία φτιάχνει κάθε μέρα την περιζήτητη φρέσκια μυζήθρα για την τοπική αγορά, στέκεται πάνω από ένα τεράστιο καζάνι όπου σιγομαγειρεύεται η «κοκκινιστή βετούλα» (η μικρή γιδούλα, το «χρονιάρικο»).

Οι υπόλοιπες βοηθούν πηγαίνοντας νερό και γλυκό στο μαντρί και στρώνουν τα τραπέζια στην αυλή, κάτω από τεράστιες μουριές μπροστά από το σπίτι. Λίγο πιο κάτω απλώνεται η θάλασσα, όπου στο βάθος διακρίνονται τα Κύθηρα και η Ελαφώνησος.

Πειράγματα και γέλια

Το μεσημέρι καταφθάνουν ιδρωμένοι και ταλαιπωρημένοι οι εργάτες, πολλοί από τους οποίους δεν είναι καν κτηνοτρόφοι, αλλά έμποροι, δάσκαλοι, κτίστες, ακόμα και ναυτικοί. Όλοι τους όμως έχουν μεγαλώσει στην περιοχή και ξέρουν κάτι από αυτή τη δουλειά. Τα πειράγματα δίνουν και παίρνουν, το γέλιο φουντώνει με το κρασί και το καλό φαγητό.

Ο πατέρας Δελακοβιάς όμως θυμάται με νοσταλγία τη γιορτή που κάποτε γινόταν μετά από κάθε «κούρο»..

«Εκείνα τα χρόνια ήταν γλέντι!» λέει ο Δελακοβιάς. «Μετά τον κούρο, τρωγοπίνανε, παίζανε τα βιολιά. Ήτανε πολλοί τσοπάνηδες μαζεμένοι... αφού υπήρχαν 10.000 γιδοπρόβατα στο χωριό μας. Τώρα είναι με το ζόρι 2.000. Τι να κάνεις, ο κόσμος εξελίχθηκε. Βλέπεις κανένα νέο να γλεντάει; Ήταν άλλα τα ήθη και τα έθιμα, ήταν πιο ωραία» λέει, αναπολώντας. «Δεν είχαμε τραπέζια και πολυτέλειες. Όλοι καθόμασταν χάμω. Όλοι έπαιζαν όργανα, εγώ έπαιζα φλογέρα -και καλή φλογέρα- ο μπατζανάκης μου λύρα, άλλοι βιολί. Μερακλήδες άνθρωποι. Αμα σου

λέω, λεβεντανθρώποι όλοι τους».

«Ο προπάππος μου είχε 1.800 γιδοπρόβατα. Αυτός πρωτοήρθε εδώ από το Τσιρίγο και έγινε ο μεγας τσέλιγκας του τότε. Στον Αγιο Γιώργη εκεί πάνω ήταν τα μαντριά», λέει, δείχνοντας προς το βουνό Βαβίλα, όπου στα απομεινάρια μιας βυζαντινής εκκλησίας, στο βάθος ενός φαραγγιού με πελώρια δέντρα, ήταν κάποτε τόπος συνάντησης για τους κτηνοτρόφους της περιοχής. «Εκεί με 60-100 ανθρώπους κάναμε κούρο. Λιγοστέψαμε τώρα, όπως και να το κάνεις... Ο τσοπάνης έβαζε 2-3 γίδες για να φάμε. Τη μια μέρα έκανε κούρο ό ένας, μιαν άλλη μέρα ο άλλος. Τότε ήμασταν 50 τσοπάνηδες στην περιοχή. Το γλεντούσαμε, υπήρχε νεολαϊά.

Έβλεπες κοπελούδες, παλικάρια, τσοπανόπουλα, είχε ζωή ο κόσμος. Τώρα ερημιά. Είναι σβησμένα τα πράγματα. Όταν περνάω από εκεί με πιάνει η ψυχή μου. Τι ήταν και τι είναι τώρα. Άκουγες τα κουδούνια και τα τραγιά, βούιζε ο τόπος. Και τώρα είναι μόνο δύο τσοπάνηδες με μικρά κοπάδια, εκεί που κάποτε ήταν χιλιάδες γίδια».

«Υπάρχουν περίπου 11,5 εκατομμύρια αιγοπρόβατα στην Ελλάδα. Το κάθε κατσίκι παράγει μέχρι 1-2 κιλά μαλλί, το πρόβατο 3-4 κιλά», μας πληροφορεί ο Γιώργος Ντάρμος, πρόεδρος του Συλλόγου Κτηνοτρόφων Λακωνίας. «Δυστυχώς το μαλλί αυτό πετιέται πια. Δεν υπάρχει ζήτηση».

Πάνε πολλά χρόνια από τότε που οι γυναίκες της επαρχίας χρησιμοποιούσαν το μαλλί για να υφάνουν κουβέρτες και χαλιά για τα προικιά. Μέχρι πρόσφατα, πουλιόταν για την παραγωγή κάποιου είδους τσόχας για τα ελαιοτριβεία.

«Εδώ και περίπου 10 χρόνια δεν πουλιέται τίποτα, ούτε το πρόβειο, που ήταν πιο ακριβό, αφού πρώτα έπεσαν οι τιμές (500 - 1.000 δραχμές για το μαλλί από περίπου 400 γίδια), αλλά τουλάχιστον δεν πήγαινε χαμένο. Τώρα τελειώσανε αυτά. Δεν υπάρχει περίπτωση να έρθουν καλύτερες ημέρες», λέει ο Τάσος Δελακοβιάς.

Παλιότερα το χρησιμοποιούσαν για να ενισχύσουν τους εξωτερικούς σοβάδες (όπως σήμερα χρησιμοποιούνται οι ίνες πολυπροπυλενίου), ειδικά στις κατασκευές από λάσπη και τις ωμές πλίνθους.

Ενώ υπάρχουν αναφορές για τη χρήση του γιδόμαλλου στην κατασκευή ως μονωτικού υλικού στο εξωτερικό, στην Ελλάδα αυτό φαίνεται άγνωστο. Στο εξωτερικό, η μόνωση από μαλλί, ιδιαίτερα πρόβειο, επανέρχεται τα τελευταία χρόνια ως ένα οικολογικό -φιλικό προς το περιβάλλον αλλά και την ανθρώπινη υγεία- υλικό. Στην Αγγλία, το Κέντρο Εναλλακτικής Τεχνολογίας (CAT) δίνει πληροφορίες για τη χρήση αυτού του υλικού.

Στην Τουρκία

Στην Τουρκία, ένα πρόγραμμα προώθησης πολιτιστικής κληρονομιάς έχει αναζωογονήσει τοπικές παραδοσιακές τέχνες, όπως την κατασκευή υφαντών από γιδόμαλλο με βελτιωμένες τεχνικές που κάνουν το μαλλί πιο μαλακό και λαμπερό. Περίπου 10.000 κομμάτια παράγονται κάθε χρόνο όπως χαλιά, κουβέρτες και άλλα είδη οικιακής χρήσης. Επίσης, σύμφωνα με μια έρευνα για τη βιωσιμότητα της κτηνοτροφίας στη βόρεια Ευρώπη που παρουσιάστηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση Ζωικής Παραγωγής, παρουσιάζεται αυξημένο ενδιαφέρον για την παραγωγή της λεπτής τρίχας του κατσικιού για προϊόντα όπως κασμίρι, μοχέρ, ανκορά.

Ίσως το μέλλον γι' αυτό το προϊόν -αν υπάρχει- να βρίσκεται στην παραγωγή προϊόντων πολυτελείας, κάτι που βέβαια απαιτεί επενδύσεις σε νέες τεχνολογίες και υποδομές, όπως προηγμένες μεθόδους παραγωγής και διανομής.

(Αναδημοσίευση από την « Καθημερινή » της 8/8/2007)

Τα νέα του Συνδέσμου μας

Ήταν πολύ ωραία τα τρία Αυγουστιάτικα βράδια των εκδηλώσεων στο προαύλιο του δημοτικού σχολείου του χωριού μας... Στις 10 Αυγούστου χορευτικό τμήμα του Πολιτιστικού Συλλόγου Βατίκων μας ξεσήκωσε με τη λεβεντιά και τη χάρη του. Το προαύλιο ήταν ασφυκτικά γεμάτο από κόσμο. Συγχωριανοί και φίλοι που αντάμωσαν ύστερα από καιρό είχαν πιάσει από νωρίς την κουβέντα. Προηγουμένως απολαύσαμε όλοι το ωραίο DVD που έφτιαξε ο Σύνδεσμός μας με τις φωτογραφίες του Νίκου Αθανασάκου και την καλλιτεχνική επιμέλεια της Δήμητρας Γεράρδη. Η βραδιά έκλεισε με ωραία

τραγουδία που έπαιξαν για μας ο Δημήτρης Γ. Δελακοβίας και ο δάσκαλος, ο Παναγιώτης ο Παυλάκης. Την εκδήλωση τίμησε με την παρουσία του ο βουλευτής Λακωνίας κ. Αθανάσιος Δαβάκης, ο οποίος απηύθυνε μικρό χαιρετισμό.

Τις επόμενες δύο ημέρες με τις κινηματογραφικές προβολές των ταινιών φάνηκε ότι έχει ήδη αρχίσει να διαμορφώνεται μια μικρή (μόλις δύο ετών) παράδοση, χάρη και στην καθοριστική συμβολή του κ. Γιάννη Τσαλαβούτα. Πασατέμπος ανά χείρας, πουλοβεράκι στον ώμο, η μεγάλη οθόνη και ο ακόμη πιο μεγάλος και έναστρος ουρανός... Μάλιστα

η ταινία που προβάλαμε, ένα τρυφερό ντοκιμαντέρ για την άγρια ανάπτυξη, η «Αγέλαστος Πέτρα», μας καθήλωσε. Και μολονότι η διάθεσή μας ήταν πιο ανάλαφρη και καλοκαιρινή, όλοι καθίσαμε μέχρι τέλους. Την Κυριακή 12 Αυγούστου, πριν από την ταινία οι οργανώσεις WWF και «Μεσόγειος SOS» διοργάνωσαν περιβαλλοντικό παιχνίδι για παιδιά. Γέμισε το σχολείο με τη «μαρίδα» του χωριού μας, που έδειχνε να το διασκεδάζει πολύ...

Και του χρόνου καλύτερα ...

Γιώργος Μ. Αναστασάκης

Περί ορέξεως ο λόγος...

ΚΟΛΟΚΥΘΟΠΙΤΑ ΓΛΥΚΙΑ ΜΕ ΚΙΤΡΙΝΗ ΚΟΛΟΚΥΘΑ

Καρύδι

1 ποτήρι ζάχαρη

Υλικά για το φύλλο

1 φλιτζανάκι ρύζι (προαιρετικά)

Μισό κιλό αλεύρι

Λίγο λάδι

1 αυγό

Σουσάμι

Λίγο ξύδι

Διαδικασία

Λάδι

Από το προηγούμενο βράδυ Ξύνουμε την κολοκύθα και την αφήνουμε να στραγγίσει με λίγο αλάτι. Επίσης από το προηγούμενο βράδυ ζυμώνουμε τα υλικά για το φύλλο και το βάζουμε στο ψυγείο (αυτή τη διαδικασία τη διασταύρωσα και με άλλες νοικοκυρές από το χωριό και ο λόγος είναι ότι φεύγει η γλουτένη από το αλεύρι κι έτσι ανοίγεται πιο εύκολα το φύλλο την επόμενη μέρα).

Ζεστό νερό

Υλικά για τη γέμιση

2 κιλά στυμμένη κολοκύθα
κίτρινη

Ανοίγουμε 4 φύλλα και στρώνουμε τα δύο κάτω σε λαδωμένο ταψί.

Κανέλα

Ανακατεύουμε τα υλικά της γέμισης βάζοντας τελευταία τη ζάχαρη. Απλώνουμε τη γέμιση στο ταψί και στρώνουμε από πάνω τα άλλα δυο φύλλα.

Γαρύφαλλο

Αλείφουμε με λίγο λάδι και ρίχνουμε από πάνω το σουσάμι.

Βανίλιες

Ψήνουμε στους 180° – 200° βαθμούς για μία ώρα.

Ξύσμα πορτοκαλιού

Λίγο μέλι

Από την **Ματίνα Δελακοβία – Βελιώτη**

Επιμέλεια: Λίνα—Πετράκου Γεράρδη

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Θα ήταν παράλειψη μας να μην ευχαριστήσουμε θερμά τους παρακάτω φορείς αλλά και τα πρόσωπα, δίχως τη συνεισφορά των οποίων η πραγματοποίηση των θερινών μας εκδηλώσεων δε θα ήταν εφικτή.

Δήμος Βοιών

Πολιτιστικός Σύλλογος Βατικών

Οινοποιία Βατίστα

Super Market Καραγιάννη

Super Market Παναγιωτόπουλος

Αναστασάκη Χριστίνα

Γεράρδη Δήμητρα

Δελακοβία Ευγενία

Δελακοβίας Μανώλης

Ζαμπέλη Κατερίνα

Κομπής Μιχάλης

Μιχαλέτου Ειρήνη

Μπαχτής Παναγιώτης

Παυλάκης Νίκος

Σαρμπάνης Σταύρος

και φυσικά τον **Ιωάννη Τσαλαβούτα** για την καθοριστική του συμβολή στις προβολές καθώς και τους μουσικούς μας, **Δημήτρη Δελακοβία** και **Παυλάκη Παναγιώτη**, που έπαιξαν ωραία τραγούδια για μας. Επίσης ευχαριστούμε την οικογένεια **Νικολάου Π. Λιβανού** και των τέκνων αυτού για την προσφορά τους στο Σύνδεσμο μας, εις μνήμη των αδερφών του Κώστα και Χρήστου.

Υ.Γ. Ένα μεγάλο ευχαριστώ στα παιδιά που κάνουν ποδήλατο στο προαύλιο για τη βοήθεια τους στο στήσιμο, κουβάλημα, καθάρισμα...

ΓΕΝΙΚΑ ΥΛΙΚΑ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ

**ΑΝΤΙΠΑΡΟΧΑΙ
ΟΙΚΟΔΟΜΟΤΕΧΝΙΚΗ
ΕΤΡΑΚΗΣ** ΝΕΑΠΟΛΗ ΛΑΚΩΝΙΑΣ

ΤΗΛ.: 0734-22789-31244

ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

ΔΕΛΑΚΟΒΙΑΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

ΝΕΑΠΟΛΗ - (ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ) ΤΗΛ: 27340-31204 - ΚΙΝ: 6977-703800

ΚΕΝΤΡΟΝ
Η ΝΕΡΑΙΔΑ
ταβέρνα, Αγ. Νικόλαος, Δ.Βοιών | Τ: 27340 31227 | 6973016173 | www.neraida.com.gr

ΧΡΗΣΤΟΣ Γ. ΠΕΤΡΑΚΗΣ

**ΑΝΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΗ
ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ**

**ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ - ΙΔΙΟΤ/ΚΩΝ
ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ - ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ & ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ**

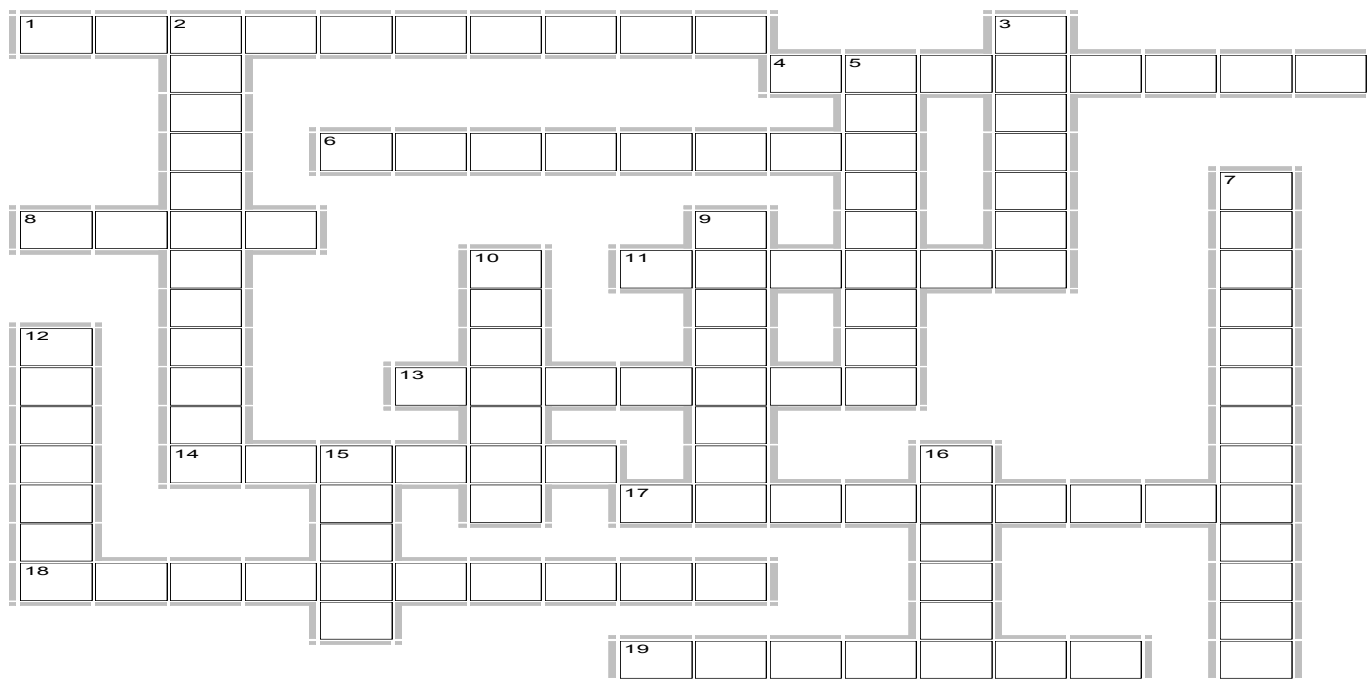
ΚΕΝΤΡΙΚΟ: ΝΕΑΠΟΛΗ ΛΑΚΩΝΙΑΣ

ΤΗΛ. 27340 - 23969

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΟΙΩΝ ΛΑΚΩΝΙΑΣ

ΤΗΛ. 27340 - 31244

Λύστε το και γνωρίστε τον τόπο μας ...

EclipseCrossword.com

Οριζόντια

1. Λέγεται και ξυλοχάφτης
4. Εκεί ζουν πολλοί συγκωριανοί μας
6. Παραθαλάσσιος οικισμός του χωριού μας
8. Το άφησαν φεύγοντας οι Γερμανοί το '40 ...
11. Μας κοιτά αφ' υψηλού ...
13. Αρχαία περιοχή μας
14. Εκεί διαμένουν πολλοί ομογενείς μας
17. Μια από τις εκκλησίες μας
18. Γνωστό ρέμα μας
19. Η πιο γνωστή παραλία του χωριού μας

Κάθετα

2. Γνωστός πειρατής που πέρασε από τον τόπο μας
3. Αλλιώς ο βορειανατολικός άνεμος
5. Έχουμε το καλύτερο στο κόσμο
7. Εκεί βρίσκεται το γήπεδό μας
9. Ευδοκίμει στον τόπο μας
10. Η παλιά ονομασία του χωριού μας
12. Γνωστή ταβέρνα μας που όλοι έχουμε φάει εκεί
15. Ο μεγαλύτερος εχθρός της ελιάς
16. Μια από τις βουνοκορφές μας

Του Ιωάννη Ε. Δελακοβία

Τα παιδιά του Δημοτικού μας σχολείου γράφουν

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Μια παραμονή Χριστουγέννων είχαμε καθίσει κοντά στο τζάκι και ψήναμε κάστανα, έκανε πάρα πολύ κρύο που ούτε μια αρκούδα δε θα βγαινε από τη σπηλιά της αλλά εγώ περίμενα με αγωνία να έρθει ο Άγιος Βασίλης. Μια νύχτα βγήκα έξω, δεν είχε και τόσο κρύο -και γι' αυτό άντεξα- έφαχνα κι έψαχνα αλλά δεν βρήκα τον Άγιο Βασίλη. Κοίταξα ψηλά και είδα ένα έλκηθρο με εφτά ταράνδους...

Ο Άγιος Βασίλης, φώναξα και γύρισα στο σπίτι. Η μαμά με χτύπησε στην πλάτη και μου είπε χαρούμενα:

«Καλά Χριστούγεννα!» Μου ετοίμασε το κρεβάτι κι έπεσα να κοιμηθώ.

Όταν ξημέρωσε, τράβηξα την κουβέρτα, έτρεξα στο σαλόνι και είδα ένα μεγάλο δώρο! Το άνοιξα και ήταν ένας πύραυλος! Στον πύραυλο είχε κι έναν αστροναύτη. Μετά άνοιξα και τα υπόλοιπα δώρα...

Όταν τα άνοιξα όλα ξεφώνισα: «Αυτά είναι τα καλύτερα Χριστούγεννα!»

Χαράλαμπος Βελιώτης

Οι θύμισες μιας γερόντισσας ...

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στου Ψαρού .

Θυμάμαι όλους τους παλιούς γέροντες και γερόντισσες. Έχω κάτι να πω για όλους. Τώρα όμως θα κάνω αρχή από τον μπάρμπα - Γιωργαντά. Ήταν βοσκός, είχε πρόβατα. Το χειμώνα, τα είχε στη Λυκοφωλιά. Την άνοιξη, στο Δονάκι πίσω , πίσω από τον Άγιο Γιώργη προς την Καστανιά. Το καλοκαίρι, στον Άγιο Δημήτρη στον Πλατανιστό. Στο σπίτι του στου Ψαρού, απ' έξω στην αυλή είχε μουριά και φούρνο.

Δεν περνούσε ημέρα , που κάποια γειτόνισσα να μην έφηνε ψωμί. Εκάνανε ένα μικρό ψωμάκι, που το λέγανε λαγάνη και το κόβανε και το μοιράζανε σε όποιον περαστικό. Άμα αυτή την ώρα έρχονταν ο μπάρμμπας Γιωργαντάς από τα πρόβατα, του δίνανε κομμάτι. Έμπαινε στο σπίτι του, έπαιρνε μια χούφτα ελιές κι ένα κρεμμύδι. Το χτυπούσε με την γροθιά του στο κατώφλι του σπιτιού κι έτρωγε .

Άμα τον έβλεπε η θεία Αναστασούλα η Πουλακονικόλενα, του έλεγε: «Σε σουζι μου, έχεις καμία τσουρίτσα να πεις;» Εννοούσε κρασάκι. «Που να το βρω Αναστασούλα μου , που να το βρω;»

Πήγαινε, του γέμιζε ένα κουτί του γάλατος, γιατί τότε ήταν οι επίσημες κούπες και του το πήγαινε. Έπινε το κρασάκι του, έτρωγε τις ελίτσες, το κρεμμυδάκι του κι ήταν ευχαριστημένος. Έριχνε ευχές , συχώρια , δόξαζε το Θεό μέσα από την καρδιά του.

Θα γράψω άλλη φορά κι άλλες ιστορίες για άλλους ψαριώτες και για το μπάρμπα Γιωργαντά.

Μια γερόντισσα

Η κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας του Συνδέσμου Αγιονικολαϊτών "ο Καβομαλιάς"

Το Σάββατο 19 Ιανουαρίου 2008 και ώρα 5:00 μμ, θα πραγματοποιηθεί η κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας του Συνδέσμου μας στην αίθουσα εκδηλώσεων του Δημαρχείου Νίκαιας, Παναγή Τσαλδάρη 10 (1ος όροφος)

Σας περιμένουμε.

Το "Έν Μαλεώ" γράφεται από εσάς!

Έχετε κάποια είδηση ή σκέψη που θα θέλατε να φιλοξενηθεί στο έντυπό μας;

Έχετε κάποια ιδέα, ένσταση ή παρατήρηση;

Στείλτε την επιστολή σας στην ταχυδρομική διεύθυνση Πραξιτέλους 87 - Τ.Κ 18532 , Πειραιάς ή στην ηλεκτρονική μας διεύθυνση enmaleo@agiosnikolaos.net

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΟΙΩΝ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

Την Τρίτη 4/9/2007 ολοκληρώθηκε στο Ηράκλειο της Κρήτης η ετήσια συνάντηση των συντελεστών του έργου Rural Wings, στο οποίο συμμετέχει ο Άγιος Νικόλαος Βοιών. Στη συνάντηση που έλαβε χώρα στο Ινστιτούτο Έρευνας και Τεχνολογίας , παρέστησαν μετά από πρόσκληση του Εθνικού Μετσόβειου Πολυτεχνείου και της Ελληνογερμανικής Αγωγής , National Coordinators του έργου Rural Wings οι κ.κ Κρανιδιώτης Παναγιώτης και Δελακοβίγιας Ιωάννης , όπου παρουσίασαν τις τεχνολογίες που έχουν αναπτυχθεί στην περιοχή του Αγίου Νικολάου Βοιών και στους παρακείμενους οικισμούς. Η πρόοδος του έργου κρίθηκε ικανοποιητική από τους υπεύθυνους του Rural Wings Project και μάλιστα δόθηκε η δυνατότητα στους συμμετέχοντες να δουν τις τεχνολογίες αυτές, αλλά και την χρήση τους από τους κατοίκους του χωριού σε πραγματικό χρόνο.

Συνέχεια από τη σελίδα 1**ΚΑΛΕΣΜΑ ΑΓΩΝΑ**

36 είδη, ζώα (42 είδη) και πουλιά, κυρίως μεταναστευτικά (72 είδη) τα οποία προστατεύονται από διεθνείς συνθήκες και τη νομοθεσία, ελληνική και ευρωπαϊκή.

Όπως προκύπτει από τα στοιχεία που διαθέτουμε, από την εταιρεία σχεδιάζεται το εργοστάσιο να λειτουργεί με φυσικό αέριο και /ή λιθάνθρακα (πετροκάρβουνο), καθώς ίσως και πετρέλαιο τα οποία, αποτελούν πηγή ρύπανσης του αέρα και της θάλασσας. Επιπλέον, η όλη εγκατάσταση απαιτεί υψηλή τάση ρεύματος από την οποία ούτε μέσα στα σπίτια μας δε θα είμαστε ασφαλείς, αφού διαπερνά τα υλικά των κτιρίων, προκαλεί καρκινογενέσεις, λευχαιμίες, κυρίως στα παιδιά, ενώ συνδέεται με ασθένειες των δένδρων, των καλλιέργειών, ακόμα και των μελισσών. Επιπλέον, αν αναλογιστούμε ότι πολλοί και πολλές από εμάς εργάζονται στον τομέα του τουρισμού αποκλειστικά ή συμπληρωματικά, ιδίως στην Ελαφόνησο, αλλά όχι μόνο, καταλαβαίνουμε ότι με τη δημιουργία αυτού του εργοστασίου καταρρέει όλη η οικονομία των Βατικών. Και ας μην έχουμε αυταπάτες! Οι υποσχέσεις της εταιρείας για πολλές θέσεις εργασίας -

ανθυγιεινής εργασίας - είναι ψεύτικες, αφού αυτού του τύπου τα εργοστάσια λειτουργούν αυτοματοποιημένα.

Τέλος είναι προφανές ότι αν δεν εμποδίσουμε την εγκατάσταση του εργοστασίου αυτού, θα ανοίξει ο δρόμος για τη μετατροπή της περιοχής μας σε βιομηχανική ζώνη. Εξάλλου η πρόθεση της εταιρείας να κατασκευάσει και δικό της λιμάνι στα Ασπρούδια προς εξυπηρέτηση του εργοστασίου της, καθώς και η εγκατάσταση από αυτήν ανεμομετρητών στην περιοχή του Κάβομαλιά αρκεί, για να μας οπλίσει με αποφασιστικότητα και αγωνιστικότητα. Οφείλουμε, λοιπόν, να δηλώσουμε σαφώς, εμπράκτως, ενωτικά και συλλογικά την αντίθεσή μας προς τη δημιουργία του συγκεκριμένου εργοστασίου με δεδομένη και την ομόφωνη απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου, γιατί αυτή για εμάς, τους Βατικιώτες και τις Βατικιώτισσες σημαίνει: ανεργία, υποβάθμιση της ποιότητας της ζωής μας, καταστροφή του φυσικού πλούτου του τόπου μας, προσβολή της ιστορικής μας μνήμης, ακόμα και η κατάληψη του τόπου μας

Η Επιτροπή αγώνα του Δήμου Βοιών

Οι βουλευτικές εκλογές στο χωριό μας

Οι βουλευτικές εκλογές της 16ης Σεπτεμβρίου 2007 είχαν στο χωριό μας τα παρακάτω αποτελέσματα.

ΚΟΜΜΑ	23ο Εκλογικό Τμήμα	24ο Εκλογικό Τμήμα	Σύνολα
Ν.Δ	171	166	337
ΠΑΣΟΚ	72	91	163
ΚΚΕ	18	12	30
ΣΥΡΙΖΑ	14	17	31
ΛΑΟΣ	4	4	8
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ	14	12	26
ΛΟΙΠΑ	6	3	9
ΑΚΥΡΑ / ΛΕΥΚΑ	6	3	9

Αξίζει να σημειωθεί ότι σε αυτές τις εκλογές συμμετείχαν ως υποψήφιοι βουλευτές στο νομό Λακωνίας και δύο συγχωριανοί μας. Ο Μηνάς Αναστασάκης και ο Δημήτρης Λιβανός. Ο μεν πρώτος με το κόμμα της Δημοκρατικής Αναγέννησης του Στέλιου Παπαθεμελή ο δε δεύτερος με το ψηφοδέλτιο του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς. Ο Μηνάς Αναστασάκης έλαβε στον Άγιο Νικόλαο 26 ψήφους και συνολικά στο νομό 140. Ο Δημήτρης Λιβανός στον Άγιο Νικόλαο 31 ψήφους και συνολικά στο νομό 168.

Στη στήλη αυτή φιλοξενούμε τις εντυπώσεις όσων επισκέπτονται το χωριό μας. Το κείμενο όμως αυτό έχει μια ξεχωριστή αξία: Είναι μια έκθεση που γράφτηκε πριν από πάρα πολλά χρόνια από τον Τρύφωνα Ζέρβα, ο οποίος δυστυχώς δεν είναι πια κοντά μας

Θερα: Ένα παραλιακό χωριό.

Είχα αποκοιμηθεί από την πολλή ζέση είχε φτάσει στους σαράντα πέντε βαθμούς δαλμής καύσωνος. Η ημετέρα μου με έκανε να πεταχτώ πάνω με τα λόγια της:

- Ελα Τρύφωνα ζύπια φτάσαρε!
- Ναι; είπα με ρία φωνή ολοχαρά.
- Πήγαινε να δεις τις βαδέρες σου!
- Όχι τώρα δεν γίνεται είμαι κουρασμένος δε βρίσκω την ώρα να βαπλώσω. Τα σπιτι το βρήκαμε καλύτερο από ότι περιμέναμε, τώρα είχαμε και ηλεκτρικό. Το απόγευμα βρήκα να δώ το χωριό. Όλοι οι δέροι κατέβαιναν στο καφενείο καθόντουσαν παρεούλες για κανένα ρεζε η καφέ. Τα σπιτσια ήταν κάτασπρα, ασβεζωμένα σαν από χερί ζωγράφου. Μια σριούλα επλέκε κατι στο

ερχονάκι της. Μερικές νικοκυρές περίμεναν το λεοφωρείο να τως πάει στην πόλη να ψωιάσουν. Κατεβηκα για την παραλία αφού πρώτα χαιρέτησα τις βαδέρες μου. Η παραλία πεντακάθαρη το ίδιο και η θάλασσα, ανέβηκα στο ρόλο και τη να δω η θάλασσα ήταν σαν από γυαλί μπορούσες να δεις τα ψάρια και ολόκληρο κοπάδι. Πόσα θα ήθελα να είχα το ραγίο μου εστω και για μια μόνο βουτιά. Υστερα πήγα σεργιάνι ολη την παραλία. Τα φιδόστριμένα φίκια τα διαλυσερά θάλασσα λαρπύριζαν προσά στη ληψη του ήλιου και έκαναν την αρρουνδιά να λάρπει σαν τα ήταν από διαβάντα που την έκαναν ακόμα πιο όμορφη. Στα κύθηρα ήταν πολύ όμορφα σαν να ήταν ήσαν ηνοι επάρη το χύμα αλλά από χερί ενός επαγγελματία ζωγράφου.

Κάπως έτσι θυμόμαστε όλοι τα παιδικά μας καλοκαίρια στο χωριό, με χρώματα και μυρωδιές. Αμέτρητες εικόνες, ανεξίτηλες στο πέρασμα του χρόνου.

Δε θα ξεχάσω ποτέ, αρκετά χρόνια μετά (το 1996 νομίζω), μια μαγική βραδιά χωρίς φεγγάρι στον περίβολο της Αγ. Βαρβάρας, που τα γέλια μας αντηχούσαν στην ησυχία κι η χαρά μας έριχνε φως παντού. Ήμαστε τόσο ευτυχημένοι, τόσο ανέμελοι! Βλέπαμε τ' αστέρια να πέφτουν και κάναμε όλοι από μια ευχή. Απλά πράγματα, εφηβικά. Εσύ όμως είπες:

«Η δική μου ευχή είναι να είμαστε έτσι αγαπημένοι για πάντα!»

Τι ωραίο καλοκαίρι...

Μετά από λίγο καιρό όμως έφυγες βιαστικά! Μάλλον υπήρχαν κι άλλοι ομορφιές, που σου είχε φυλαγμένες ο Θεός! Κι εμείς... μεγαλώσαμε και σκορπίσαμε, δυστυχώς!

Υστερα από δέκα ολόκληρα χρόνια, ξανακατέβηκα κάτω καλοκαίρι με ανάμεικτα συναισθήματα. Δεν ένιωσα λύπη, όπως περίμενα, γιατί όσες φορές σε γύρεψα, σε βρήκα παντού: Στις Άσπες με την καυτή άμμο, που μας τσουρούφλιζε τα πόδια και στο Ρισμαρί με τα διάφανα νερά του, στην αυλή του σχολείου λίγο πριν δύσει ο ήλιος, στην όμορφη Νεράιδα, στο σεργιάνι στην παραλία της Νεάπολης...

...Κι έτσι, κάθε φορά που βλέπω ένα αστέρι να πέφτει χαμογελάω πια, γιατί τώρα ξέρω: Κάποια πράγματα ζουν για πάντα μέσα μας.

Ένα από αυτά είναι κι η αγάπη! Και κάποιοι άνθρωποι δε φεύγουν ποτέ. Ένας από αυτούς Τρυφωνάκο μου είσαι κι εσύ...

Ευαγγελία Κ. Λιβανού